

2300.

Спортист – милионер и учен – просяк!
Това не е ли страшният позор
На общество, което има досег
Единствено с духовния терор?

Трудът на учения и спортиста
Чертае полюсите в този свят –
Единият твори със обич чиста,
Но другият е славен и богат.

Изгубено е чувството за мярка
И за това ще плаща някой ден
Човечеството с глупостта си ярка,
Принесло в жертва Разума свещен.

Със милиарди плащат милионите,
За да крещят без ум по стадионите.

2301.

Да бием враговети ни безчестни
Ни учат със стоманена ръка
Подобно на героите известни...
Но във действителност не е така.

Приканват да сме преданни на Вожда
И неговия несломим ЦеКа,
Към светло бъдеще ни той предвожда...
Но във действителност не е така.

Във силата на сърпа и на чука
Кълнем се със червената значка,
Че те ще ни осигурят сполука...
Но във действителност не е така.

А как е точно всеки сам си знае,
Но много е опасно да признае.

2302.

Професорският характерен лик...
Той постепенно в мит се трансформира
Откакто всеки свършен политик
В професорството мирен кът намира.

Не мъдростта, а хитростта цени,
Себеподобни бързо той създава
И колко безобразни съсипни
В науката да причини успява!

Привикнал е навред да бъде шеф
Забележително нахален и безплоден
И гълта в ненаситната си зев
Каквото падне от труда народен.

Кога ли срещу тази напаст нова
Ще се открие противоотрова?

2303.

Глупците се преструват на умници
И във това не виждам нищо странно,
Но на глупците в гъстите редици
Защо умници влизат непрестанно?

В опасност е, ум който притежава
И тя изглежда с времето нараства,
Защото глупост в днешната държава
Над нас успешно повсеместно властва.

Умниците живеят нелегално,
От страх за тъпанари се представят
Със всички в обществото ненормално
И всички заедно във хор го славят.

Но щом случайно някой е разкрит
Ще бъде без съмнение убит.

2304.

Във този свят докрай несъвършен
За съвършени хора няма стряха -
За да не гаснат във позорен плен
Навреме да загинат те успяха.

Във тъмното излъчват светлина,
По блясъка тиранът ги открива,
В това той вижда тяхната вина
И от смъртта им страстно се опива.

Какъв ли вятър ги довя у нас?
Дали да бъдат с пример съвестта ни?
До нея не достига ничий глас
И глухоняма тя ще си остане.

А те, деца на Добродетелта,
Ще чакат ред пред райските врата.

2305.

Животът сигурно се би учудил
Ако способен е да разсъждава,
Какъв стремеж в Човека е събудил
От памти века да го изучава.

Изследва всички негови прояви
В кръвта, във мозъците и сърцата,
Закон създаде за народно здраве,
А също министерство на войната.

Узна за същността на всички гени
И всеки ген каква угроза носи,
Но за беда съвсем неизяснен е
Най-важният сред важните въпроси:

Защо животът на света се ражда,
А после себе си самоизяжда?

2306.

*На 18 юли 1969 г. Едуард Кенеди катастрофира
и изоставя на местопроизшествието Mary Jo Корешне.
Осъждат го на два месеца условно. По случая са публикувани 15 книги.*

Със помощта на някой адвокат
Не чакай правдата да те открие,
Търси си щастие на Онзи свят
Ако сенатор виден те убие!

Убиецът ти е недостижим,
Ще му направят само забележка,
Той като кадър е незаменим,
Не ще го жертват зарад дребна грешка.

Коя си ти? Един консуматив
С родители от някъде далече,
Забравени посред безброя сив,
А чрез смъртта ти са известни вече!

Почивай мълчаливо под пръстта
И вярвай, вярвай в справедливостта!

2307.

Бандити със различни занаяти
Обслужват обществото нощ и ден,
Сред тях са конекрадци, адвокати,
Банкери и по някой бизнесмен.

От всичките до днес най-безопасен
Всеобщо предпочитан занаят,
А също по наследственост най-ясен,
Е да си се родил аристократ.

Делата ти остават неподсъдни,
Щом щедро си дарен със синя кръв,
Мечтата ти за кражби ще се сбъдне,
Защото ти сред първите си пръв.

А прокурорът с честните съдии
На приеми за здравето ти пие.

2308.

Беседите за висша красота...
Обичам страстно тяхното начало
С духовната им свята чистота,
Сърцето за която е копняло.

Чрез трепета на своята душа
Аз сливам се със моите другари,
Със благо слово да ги утеша
Преди словата зло да изпревари.

Но по-нататък нещо не върви
И приказката става все по-земна,
Каквото и човек да промълви,
Докосва се до темата коремна...

Поради някакви причини скрити
Накрая се завършва със парите.

2309.

Човечеството доста изостава
От себе си във своя бърз прогрес,
Но фактът е обречен на забрава
И не привлича ничий интерес.

Към Космоса очите се отварят,
Пари натам като река текат,
А на земята хората изгарят
Сред робска бедност и от нея мрат.

И пропастите стават по-дълбоки,
Човещината губи се сред тях,
А вярната сред многото пътеки
Изчезва под грамадите от грях.

Достига се до точката където
Не разумът помага, а сърцето.

2310.

Властта обича мирните протести,
Защото те са нейната реклама,
Защото (кога редки, кога чести)
Подменят свободата със измама.

За нея вик “Оставка!” е милувка,
Отдушник за ламтежа на тълпата,
Момент в демократичната преструвка,
Че води към добруване страната.

Дейците си тя прави глухонеми
Към тъй наречения “глас народен”,
Глаголят все из бъдещото време –
То цвят е във живота им безплоден.

Но щом с добро не щат да разберат,
На злия трън приляга злият прът.

2311.

Народът неосведомен да бъде
Е на властта сред важните задачи
И в този смисъл може да се съди
Чрез неговите медийни палачи.

Когато Истината се разрежда
С лъжи без край, а също без начало,
Тя губи даже малката надежда
Да върне своето слънце неизгряло.

“Народът неподготвен е за нея!”
Това повтарят властите безспирно,
Сред тайни се налага да живее
И да мълчи, за да добрува мирно.

Настъпи ли поредното разкритие,
Уви, то води до кръвопролитие.

2312.

*Художник, който може да нарисува
портрет и на Наполеон, и на Уелингтън,
трябва да бъде обесен. (Хайнрих Хайне)*

Да, трябва да го бесят, драги Хайне,
Но той се радва на добра закрила
От хора мощни и долародайни,
Отгдето черпи чудната си сила.

Такива като него има много,
Най-вече в нашето размирно време –
Осъждаха капитализма строго
В романи, в речи, в драми и поеми,

Но комунизмът щом без бой се свлече,
Днес същите от него негодуват,
Партийните билети хвърлят вече,
На майка Партията-майка псуват...

А съдейки по отклика обществен,
Светът приема факта за естествен.

2313.

*"Синът с много баща си е надминал ако с кървав трофей
се връща, за да зарадва майка си!"*

(Омир, "Илиада", гл.VI, стих 480-2)

Кръвта поток бе при Агамемнон,
При Цезар тя като река потече,
В море превърна я Наполеон,
А океан във Двайсти век е вече.

Ще спре ли да кърви Човечността
Сред мамещите атомни скрижали?
Ще стигне ли запасът от кръвта
За нуждите на всички генерали?

Лишени са изглежда те от шанс
Да бъдат сто на сто задоволени
Поради срив във кръвния баланс
За многобройните военни сцени.

За пръв път кръв ще трябва да се внася
От някаква извънглобална раса.

2314.

Със леви и със десни богаташи
Прославиха се партиите наши,

Страната ни ограбват те на смени,
По план на господарите червени.

Палача и среднощните арести
Телецът златен бързо ги замести

И терористите, доскоро всепризнати,
Са днеска пребогати демократи

Пред взора на народа равнодушен,
На всяка власт подръжник най-послушен,

Привикнал да очаква от живота
Пребоядисването на хомота.

Такъв народ е блян за занаята
На всичките тирани по Земята.

2315.

Комунистическите мемоари,
Написани изцяло с чужда кръв,
Са чукът, който трябва да удари
Светата Истина с престъпна стръв.

“Безброят на избитите невинни?” –
“Измислици и долна клевета!
През време на червените години
Законността възкръсна на света!”

Палачите на ангели се правят
Във книгите за адски времена
И пъклените си дела прославят
Вместо да плащат своята вина.

А истините престояват скрити
На мнозинството мъдро пред очите.

2316.

Без Зло Доброто кой ще го съзре?
Изчезнало би то в небитието,
Безименно където ще умре,
За да отиде право на небето.

Едното е на другото близък,
Възникнали в едно и също време,
Но са белязани с различен знак,
Макар заченати със общо семе.

Живее Злото като страшен вожд
И със живота ни се разпорежда,
А неговата безпощадна мощ
Превръща в ужас нашата надежда.

Доброто постепенно то обучи
Да бъде негово послушно куче.

2317.

Страданието с името живот
Защо така безумно ни привлича,
Щом заедно със целия народ
Съдбата на робия ни обрича?

Хомотите ни сменят се подред
И мъката завинаги остава,
А онзи в Министерския Съвет
Ни граби, унижава и продава.

Надежда без пощада всеки ден
Ни кара да очакваме владетел
От алчност ненапълно заслепен
И нелишен от всяка добродетел.

Поява на подобна личност златна
Не е за жалост твърде вероятна.

2318.

По ред е всяка подлост предпоследна
На подлостите в злия кръговрат,
А нашата родина ненагледна
Ги пази като висша благодат.

На подлеците дават се награди,
Заслугите им вредом се ценят,
Паланки, градове, села, площади,
С лика им бързат да се украсят.

И броят им безмилостно нараства,
Създават партии и парламент,
Духът им над народеца ни властва
И побеждава всеки конкурент.

Да, подлостта навеки ще я има,
Щом е за хората необходима.

2319.

*...In there stepped a stately raven
of the saintly days of yore;
E.A. Poe("The Raven")*

Стотици преводачи има "Гарвана"
Обаче авторът му е един,
Със слава от възторзи претоварвана –
На музите възлюбеният син.

Превърна мъката си в чуждо щастие
С магията на звънка красота,
Където неговото пълновластие
До днес е неоспорвано в света.

А приказните словосъчетания,
За някого безмислени наглед,
Пораждат възхитителни желаниа
Да се превърне всеки във поет.

Така макар съвсем за кратък срок
Читателят се чувства полубог.

2320.

Въстанията – жертвоприношение
На хора от села и градове,
Поели вкупом път към закление,
Водачът щом за смърт ги призове.

Сами ги кара да си палят къщите
Във името на призрачни блага,
За да останат робствата им същите
След упоението на мига.

А груповото наименование
Прикрива многохилядни съдби...
Умрелите не търсят основание
За подвига им някой да тръби!

Но в календарите е наредено
За тях квадратчето да е червено.

2321.

*Русия има доста големи композитори
от Достоевски до Чайковски...*

(В. Рашидов, Министър на културата)

Добре организирана простащина
Изгрява като слънце всеки ден
И като слънчеви лъчи разпращана
Достига всеки кът благословен.

Щастливците изпадат в упоение
От нейния възторжен ален цвят
И поколение след поколение
Увличат и останалия свят.

Простащината ражда оптимистите
Заети със културния живот,
Във всяка работа са напористи те,
Цъфтят, макар и да не дават плод.

Навред простакът врежда се добре.
Не може даже Господ да го спре.

2322.

Плътта създава образи без плът
На обич, завист, блянове, омраза,
Във паметта те всички се тълпят –
Невидими цветя в незрима ваза.

Живеят без пространство всеки час
Изпълнени със призрачна реалност
И всекиго държат под своя власт
От всяка раса и националност.

От тази власт да се освободим
Не чакаме, не искаме, не можем...
Чрез честни избори да ги сменим? –
Тях няма на кого да ги възложим.

Но със смъртта умират всички страсти,
А заедно със тях и всички власти.

2323.

У нас пет мъжки ковънлъшки въшки
Се съюзиха във партиен блок,
Платиха им държавните издръжки
И им откриха срочен банков влог.

А въшките са многобройно племе,
Те всички са със правото на глас
И нищо чудно, че след кратко време
Въшкари се оказаха на власт.

Забравят, че били са нявга слаби,
Опропастяват бедните без жал,
Защото устремът им да се граби
Е техен предпочитан идеал.

По правило в грабителското дело
Все въшки появяват се начело.

2324.

Мирът е подготовка на войната,
Войната – подготовка на мира...
Аз тази безизходица позната
Опитвам без успех да разбера.

О, как без изключение се спазва?!
Към избавление не виждам път,
Модерно е за мир да се приказва,
Но тайно към войната се стремят.

Защо? Каква е тази страшна орис
И нейната до смърт жестока цел –
Да мрат народите за чужда корист
Без разум, без морал и без предел?

Въпросът стар е като Вечността
И вечно ще измъчва мисълта.

2325.

Един несполучлив експеримент
Е днешната нарастваща Вселена -
Аз мисля, че в неподходящ момент
От Нищото всесилно е родена.

Коя ли нова ще я замени
След идващите милиард години?
Ще има ли убийства и войни
Или съдбата зла ще ги отмине?

Ще има ли човешки същества
Или ще има само мекотели
С голям търбух и мъничка глава,
Които да останат са успели?

И както се твърди обикновено,
Изданиято ще е подобрено.

2326.

Бюрото е магията, приета
На чудесата в дългата редица,
Приседнеш ли зад него в кабинета
Превръщаш се от нула в единица.

Ръката ти ръка е на Закона,
А правдата в партийните одежди
Раздаваш сякаш цар си със корона
И господар на празните надежди.

Бюрото произвежда тази сила,
Която води и възвеличава,
Дарява те със сигурна закрила
В прослава на народ и на държава.

Но то добива смъртоносен вид
Ако е със представката “*полит*”.

2327.

*“He thinks like a Tory, and talks like a
Radical, and that's so important nowadays.”
(O. Wilde, “Lady Windermere’s Fan”)*

Едно съзвездие от демократи
Краси обществения кръгзор,
Които комунизмът ни изпрати
За спомен от червения терор.

Бащите им, изпечени палачи,
Избиваха народа си без жал,
За да изпълнят мръсните задачи,
Които Вождът бе им завещал.

Сега са прогресивни богаташи
И славен политически елит,
Престъпното им семе не ги плаши,
Народът свикнал е да бъде бит.

А може би, когато разбере,
Ще се почувства още по-добре.

2328.

Как бързо врагове се съюзават
Във името на общия грабеж!
Ти гледаш как безскрупулно го правят
И им се възхищаваш без да щеш.

Идеите немеят пред парите
И техния престъпен произход,
С печат “За после” те остават скрити
Във чест на укротения народ.

Най-странно е, че в бедната държава
Подобно на голям брашмян човал
Изтупването дълго продължава
И никой края му не е видял.

Пред този мародерски феномен
Дори и Дяволът е удивен.

2329.

Растат потребностите от предатели
В обхванатия от напредък свят
И властите до Дявола са пратили
Иск за наряд от неговия склад.

А в преизподнята с това са свикнали,
Приготвили са си голям запас,
На иска със разбиране откликнали,
Изпълнили поръчката завчас.

Предателите щедро са разпръснати
Върху прекрасната земя навред,
Предателствата им са непрекъснати
За сметка на секретния бюджет.

Но в документите са назовавани
Със код “Оперативно разузнаване”.

2330.

*Мне на плечи кидается век-волкодав...
(Осип Мандельщамм)*

От свят на роби и на господари
Превърнахме се във свободен свят,
За Свободата свята час удари
И всеки се почувства демократ.

Във новото демократично братство
Свободно е прокарана черта,
Отсам са гражданите със богатство,
Оттатък – царството на бедността.

Една любов ги свързва помежду им
Без задни мисли, корист, грях и страх,
И всички радваме се като чуем,
Че вечен мир ще има между тях.

Твърдят го хора от особен сорт
Със кабинети като тенис-корт.

2331.

Обичам да мечтая с умиление
Как в бъдещето Злото ще отмре,
Убийствата ще бъдат изключение...
Освен щом става дума за царе.

Ще процъфтява в траен мир Родината
И в нея всекиму ще е добре,
Без работа ще бъде гилотината...
Освен щом става дума за царе.

Глави не ще се носят върху копия
И няма жив човек да се дере,
А всичко ще е както във “Утопия”...
Освен щом става дума за царе.

Такъв за мен е образът на рая...
За него продължавам да мечтая.

2332.

Предълго време плоска бе Земята
За всеки папа, крал и политик,
Но със промяната на времената
Се сподоби със кълбовиден лик.

Кълбото бе подмокрено отдолу
С огромен неизследван океан,
За който бе намекнал Марко Поло,
А всъщност бе открит от Магелан.

Водата можеше да се разплиска
В безкрайния космичен небосклон
Ако не бе премахнал Нютон риска
Чрез гравитационния закон.

Готова е и атомната сила,
Която да му зареди фитила.

2333.

*Бойците прииждат след него. Тъй тичат овце след овена.
(Омир, "Илиада", Гл. XIII, стих 493)*

Когато нямаш собствен жизнен път
Ти искаш някой друг да ръководиш
И затова в мнозина хора спят
Водачи, но водчи във зародиш.

Чрез тях въоръжените стада
Се сблъскват в бой от хиляди години,
За да оставят кървава следа,
Която никой век не ще подмине.

Тук-там се открояват имена
Сред масата покрита със забрава,
Спечелили богатство от война,
Останалото – анонимна слава.

И все пак има непреходна мода
За всяка битка да се пише ода.

2334.

Във парк наименуван “Цар Борис”
Извършват ритуално погребение
На всеки паднал в бой антифашист
При нявгашното царско управление.

Те спят под монархическо крило
Ведно с мечтите за народовластие
С премяна от бетонно облекло
В очкването на задгробно щастие.

Борис им бе бащица цар-гробар
И днес ги милостиво приютява
След смъртните присъди – сетен дар
От името на царската държава.

Умрелите да славим е прекрасно.
Но само в случай, че е безопасно.

2335.

Нородът щом веднъж е завладян,
Започва се поредното избиване
На всеки, който е заподозрян
Във недостатъчно кръстопревиване.

Не се пропуска нито ден, ни нощ,
Лоялни граждани приготвят списъци,
За да се турят хората под нож
Сред ужаси и сред предсмъртни писъци.

Но за убийствата е нужен цял отбор
От зли и безпощадни изпълнители,
Командвани от кървав режисьор –
На робството единствени крепители.

А знае се: за този вид задачи
Не липсват нивга кандидат-палачи.

2336.

Наивниците – неизчезващ вид
В общочовешкото разнообразие,
Отскоро е в Австралия открит,
Отдавна в САЩ, в Европа и във Азия.

Доверие таят във своята гръд
Към подлиците и към магистратите,
А вярата им в неподкупен съд
Днес удивлява даже адвокатите.

Те са основата на всяка власт
При явна или скрита демокрация
И пълният им с оптимизъм глас
Ехти сред преуспяващата нация.

А тяхното стабилно мнозинство
Е благинка за всяко общество.

2337.

Да пея за росата и цветята
Аз ще отложa с още някой век,
На дневен ред сега е нищетата,
В която гинe гордият човек.

Земята от ненавист е обвзета,
А щастieto ни е странен плод,
Пренесен тук от някоя комета,
Но не намерил почва за живот.

На Разума изгарящата сила
Е впрегната в убийствени игри,
Тя много хора е унищожила
И още повече ще умори.

А който може, нека да възпява
Мухите по зелената морава!

2338.

Реших да сътворя пиеса-драма,
В която жарки страсти да горят
Така, че двеста режисьори няма
Да могат много да я развалят.

Харесаха я всички общо взето,
Но без праволинейния състав,
А и заглавието беше снето,
За да получа цензорски параф.

Във връзка със партийните повели
И съдържанието се смени,
Защото как ще стигнем своите цели,
Щом уклонът не се изкорени?!

По този механизъм не от вчера
Се готви театрална премиера.

2339.

Пристигахме от неизвестността,
Но накъде отиваме, за бога?
Земята – все по-малка става тя,
Все по-голяма нашата тревога.

Изгаряха ни преди векове,
А днес сами се палим като свещи,
Но на предсмъртните ни гласове
Откликват безразличия горещи.

Кое ни кара смърт да изберем
Върху от нас издигнатата клада? –
Щом вече сме решили, че ще мрем,
Така от тук се готвим за към ада.

А там за всеки, казват, се намира
Затоплена обществена квартира.

2340.

Праведните властват във Отвъдното,
Радват се на волност и простор
Заедно с очакването сбъднато
За живот без грях и без позор.

Но сред нас са с плоско измерение
В рамките на някой книжен лист,
За да предивикват умиление
У читателя идеалист.

Хвалят ги платени проповедници,
Скъпи техни братя во Христе,
Но макар че техни са наследници
В себе си сами не вярват те.

Братство, Равенство и Свобода
На опашка чакат си реда.

2341.

Прекрасна бе далечната планета,
Цивилизована от край до край,
Обвзета от култура и просвета,
Приличаше на рай. И беше рай.

Но бе безлюдна. По каква причина
Навсякъде тук властваше смъртта? –
Разбра се, че оръжие-машина,
Убивало чрез лъч на мисълта.

Достатъчна била една представа,
Че даден враг ще трябва да умре
И мисълта се в миг осъществява
Без никой друг това да разбере.

Те всички са живели като братя
И точно тъй създали резултата.

2342.

Короната – знак неодушевен,
Одушевява празната глава
Дори на най-големия кретен
С възвишени идеи и слова.

Той с радост да се лъже е готов,
Че е с “Величество” дарен от Бог,
Презира всенародната любов,
Но я търпи на трона си висок.

Народът беден също го търпи,
От някаква магия обладан,
И чака в брак да се съвокупи,
За да пребъде царствената сган.

Аз също славя някои крале,
Но ако мрат на бойното поле.

2343

Историята щедро рекламира
Престъпници от всички векове,
Но с “масови убийци” не намира
Почтенна смелост да ги назове.

С “добър военачалник” тя прославя
Сираци много, който е създал
И в кръв удавил не една държава,
Скрит зад лъжа със маска “идеал”.

Такива като него имат сили
На смърт да водят с мамещи слова,
Да, обществото те са променили
Безспорно, но прогрес ли е това?!

Историята наша за нещастие
Съвсем лишена е от безпристрастие.

2344.

От централата на МВР през 1947 година на улицата е изхвърлена Мара Рачева, секретарката на Г. М. Димитров и Никола Петков, с изтръгнати нокти и отрязани гърди. (в. Монитор, 21.09.2013)

Подрбностите на жестокостта
Ни поразяват с тяхната доказаност
В предверието мрачно на смъртта
И с обещаната им ненаказаност.

Със “Кавалер на златната звезда”
Проправят път към бързо повишение
И почит носят те, а не вреда
Според комунистическото мнение.

Агенти хващат нужния човек,
А във ДС откриват чрез разследване,
Че за човека най-добрият лек
Е непринуденото събеседване.

Но после удивена е планетата,
Че с него са нахранили прасетата.

2345.

*Разликата между бомбардировката над
мирното население и тероризма е в
надморската височина. (Лично мнение)*

Избиването на невинни хора
Е дълг на всеки бомбардировач
И на човечеството ни пред взора
Той върши дейността си на палач.

В кабината на самолет-убиец
Е залепена снимка на дете,
Обичано от този кръвопиец...
На снимката то приказка чете.

А чуждото дете не подозира,
Че скоро се налага да умре
И заедно със други то умира,
Прегърнато от огнено море.

В отчета за телцето му изстинало
Ще пишат не “убито”, а “загинало”.

2346.

*Според завещанието на Нобел наградата
с неговото име се присъжда на живи хора.*

За Нобеловите награди има ли
Човек да не е чувал в този свят?
Тях искали са ги и са ги взимали
Творци, но не и след като умрат.

Толстой и Чехов са сред недостойните,
А сред достойните Сюли Прюдом,
За да допълни вече многобройните
Пълнежи в святия на Нобел дом.

Провали са възможни и естествени -
Не е тъй лесно да се прецени...
Мнозина тук прибързано са чествани,
Но няма кой честта да отмени.

Аз имам план. Медал с пари и слава
Предимно на умрели да се дава.

2347.

Отвсякъде прииждат данни нови, че
С риск от изчезване е всяко племе –
Изчезналите видове са повече
От съществуващите в днешно време!

При все това обаче не преставаме
Един друг да се трепем непрестанно
И като че ли пет пари не даваме,
Че можем да изчезнем рано-рано.

Безстрастно наблюдават насекомите
Сраженията ни кръвопролитни,
Уверени, че заедно със ромите
Те ще господстват над полята китни.

А ООН –авторитет признат,
Отново ще раздуе своя щат.

2348.

*Самоубили се поети: Жерар дьо Нервал,
Есенин, Цветаева, Маяковски, Яворов...*

Самоубийството е при поетите
Понявга част от творческия път,
Да го сънуват често са проклети те
Преди докрай да го осъществят.

Животът им е пълен със страдания
И залеза подготвя им Смъртта,
Но те приемат го без колебания
Когато кобен знак даде им Тя.

Какво от туй, че те владеят славата,
Щом някой черни личната им чест?!
Преди да чезнат в мрака на забравата
“Към Онзи свят!” е техният протест.

За разлика от шефове на вестници
Поетите живеят без заместници.

2349.

За мъдреца мъдростта е тази,
От която черпи цял живот,
Глупостта останалите пази
Майчински под своя камен свод.

Мостът между тях е доста тесен
И широк не е необходим –
Достъпът до мъдростта е лесен,
Но към нея рядко се стремим.

Странно свързани и разделени
Двете групи търсят път честит,
От науката разпоредени
Да са в общ биологичен вид.

Засега не може да се съди
Общността доколко ще пребъде.

